

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJU

NAŠ LIST IZDAJA MISLJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISLJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

ŽIVA VERA TRPI DO KRVI IN ZMAGA!

»Na svetu boste imeli stisko; ali zaupajte, jaz sem svet premagal«

Koliko vode je že poteklo, odkar je Jezus Kristus izpregovoril to besedo in odkar jo je sv. Janez zapisano ohranil vsemu svetu! In kako bridko se uresničuje! Kdo ne doživlja, kakor sv. Pavel: v nevarnostih na rekah, v nevarnostih pred razbojniki, v nevarnostih pred rojaki, v nevarnosti pred neverniki, v nevarnosti v mestu, v nevarnosti v samotni, v nevarnosti na morju, v nevarnostih med lažnjivimi brati! In še to in ono.

Krvavela je Cerkev pod rimskimi cesarji. Če je Rimljan, ki je bil vaju boja in krvi, že pod enim samim vladarjem, pod Neronom, videl pasti množico vernikov, koliko jih je izkravelo še za njim! Krvavela je Cerkev, ko so se vanjo zadirali kremplji krivovercev, ki so ji iz živega telesa takorekoč trgali lastne otroke in jih privedli do nezvestobe. Krvavela je v nešteti uporih, ko so podivjane in nahujskane množice skrunile svetišča in oltarje, rušile hiše božje, morale njene najbolj zveste, najbolj vdane. Hudo je bilo...

Trpela je cela Cerkev, trpeli so njeni posamezni udje; ni ga naroda, ki bi za Kristusa, za Cerkev, za vero in za resnico ne bi kravel. Tudi mi smo po številu majhen narod. Ko bi znali govoriti naši taborski zidovi, — tudi v naših dekanijah jih ni manjkalo — v Domžalah, na Taboru pri Ihanu, v Mengšu, na Krtini, na Gradšču in še drugod, to bi nam te stavbe znale govoriti o trpljenju in kravenju naših prednikov. Ali ko bi znale govoriti naše cerkve! Mi bi poslušali to besedo in bi se čudili in začudeno bi povpraševali: »Ali je to mogoče?!«

Če pogledamo v svetovno zgodovino, bomo našli v njej skozi vse čase večno in neutrudno valovanje za Boga in proti Bogu. Isto v zgodovini posameznih narodov, manjših pokrajin, celo v vsaki župniji bomo našli bolj ali manj izrazit boj za in zoper. Za Boga, za vero, za resnico, pa tudi

zoper Boga, zoper vero, zoper resnico. Gospodarila bo laž, vladala bo prevara, tema bo skušala obvladati luč in svetlobo. Koliko resnice je v tistih besedah, ki jih je Gospod povedal Nikodemu: »Obsodba pa je v tem, da je luč prišla na svet, pa so ljudje bolj vzljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bila hudobna. Kajti vsak, kdor dela hudo, sovraži luč in ne ho-di k luči, da bi se ne spricala njegova dela, kdor pa dela po resnici, prihaja k luči, da se njegova dela razode-nejo, ker so storjena v Bogu.«

Tudi našemu času tako valovanje ni prizaneslo.

Stare poštenosti ni več. Prav tako je, kakor piše sv. papež Gregor: »Modrost tega sveta je, srce prikri-vati z zvičajnostjo, besedam pravi po-men odvzeti; kar je napačno, imeti za pravo, kar je pravo, smatrati za narobe. To modrost mladina s pridom rabi, že v otroških letih se je za plačilo uči; kdor to zna, s ponosom druge zaničuje, kdor tega ne zna, velja pri drugih za plašljivca in bojazljivca.«

Nekdanji mož-beseda je umrl. Me-sto njega pa se bohotno šopiri omah-ljivost, nestalnost, nestanovitnost; trst, ki ga veter maje, bi dejal naš Gospod. Ali pa namesto veter deni-mo drugo besedo: denar. Za denar so pripravljani storiti vse. Vero v Boga, zvestobo svojemu bratu, še sonce na nebu bi zatajili — za denar. Ubijati, moriti, krasti in goljufati — za denar.

Kar pa je v resnici dobrih, ali pa vsaj na videz še poštenih, ti pa dvo-mijo in omahujejo... Tisti, ki so bili malo po svetu in so prišli skupaj z ljudmi drugih veroizpovedi, včasih celo zatrjujejo: »Druge vere so bolj-še kakor naša katoliška.« O, prijatelji, kako se motite! Vere ne; verniki pa že mogoče, verniki, da verniki... Oh, kako težko je dati to izjavo od sebe. Pa je potrebna. Radi dvomljivcev in omahljivcev je po-trebna.

Vernikom mnogokrat manjka vere, kakor luči olja. Če ni olja, luč poje-ma, brli, ugaša in ugasne. Kjer vere ni, ni močatosti, ni poštenosti, ni zve-stobe, ni zanesljivosti, krepostno živ-ljenje ne more rasti. Kjer vere ni, je kakor na njivi, ki jo prerašča plevel. Plevel se košati, žito pa hira, kakor pri vernikih vera umira.

Sredi razburkanega valovja in iz šuma viharjev je Kristus nekdanj zaklical apostolom in svetu: »Kaj ste boječi, maloverni!« Petru samemu tam sredi morskih valov kliče isti Jezus: »Malovernež, zakaj si dvo-mil?« In stopil je z njim v čoln in veter, ki je Petra zbežal, je ponehal. Vsi pa, ki so bili v čolnu, so pristo-stopili in so pred Jezusa padli in mu rekli: »Resnično si Sin božji!«

Tako govori živa vera. Tista živa vera, ki je svetu vedno potrebna. Ti-sta živa vera, ki se ne boji preziranja vsakdanjih ljudi, pa tudi ne groženj oblastnikov. Tista vera, ki je pripravljena trpeti do krvi in priti slednjič do zmage.

Vse življenje na svetu je valovanje k Bogu, pa spet proč od Boga. Pri Bogu biti je dobro, kadar smo proč od Boga, tožimo, da je hudo na svetu. Nas je svetovni val zanesel v dobo, o kateri pravimo: »Hudo je.« In malov-erni obupujejo: »Ali bo še kdaj do-bro na svetu?«

Bo! Mora biti. Samo kdaj? Neka-teri pravijo: »Kadar bo Bog hotel.« Jaz bom pripisal zraven: »Pa tudi ljudje morajo hoteti!« Bog hoče že danes, tako govori naša živa vera, ljudje pa še nočejo. Kadar bodo ljudje spet ljudje in ne bodo kakor psi, ki se med seboj grizejo in koljejo za prazno kost in ki se med seboj te-pejo, pa ne vedo zakaj.

Pa kdaj bo to, bi radi vedeli. Dob-ro! Še to naj povem. Naša vera, vsa živa in močna in trdna in neomah-ljiva nam pravi: Kadar se bodo ljudje vsega sveta, nizki in visoki, opri-jeli tistih veljavnih navodil za živ-ljenje, ki jih je Bog govoril Izraelcem tretji mesec po izhodu iz Egipta.

To so pa božje zapovedi.

Ali ne verjamate? Z ramami zma-jujete? Pa poskusimo. In če bo ta poskušnja tudi malo zaboleta. Živa vera se ne boji trpljenja, zato pa zma-guje. (Langerholc)

Dr. Miha Krek:

KATOLIŠKA AKCIJA

(Konec.)

Najpopolnejši način uveljavljanja apostolske ideje je **apostolat žrtve in trpljenja**. Trpljenje je v katolicizmu vsled trpljenja Odrešenika samega dobilo svoje vzvišeno mesto in svoj nadnaraven pomen. V življenju kakršno je, trpeti itak moramo. Gre zato, da trpimo v tisti misli in v tistem namenu, s katerim je trpela Mati božja pod križem.

Gre za to, da si tega trpljenja naravnost želimo in veselimo, da spoznamo vso dragocenost resnice, da tistega Bog najbolj ljubi, ki ga s trpljenjem obiskuje. V trpljenju smo soodreševalci človeštva in sotrpini s Kristusom-trpinom. On je trpel in umrl, da bi bil lahko svet odrešil samo s svojo vsemogočno voljo. Trpel je, ker je hotel posvetiti naše trpljenje. S tem nas je pozval, da trpimo z njim; s tem nam je rekel, da smo toliko bolj njegovi bratje, kolikor popolneje smo v trpljenju združeni z njim. To-le mišljenje o trpljenju širiti, razlagati, učiti, tako tolažiti, to je tudi naloga apostolstva v katoliški akciji. Morda se bo kdo dokopal do tako popolne predanosti trpečemu Bogu, da bo mogel vsega se izključno izročiti v dar kot žrtev trpljenja trpečemu Izveličarju, morda bomo tudi v naši katoliški akciji med fanti dobili takozvanih **daritvenih duš**, ki se vse izroče Kristusu in ga niti tega ne prosijo, da naj od njih kako trpljenje odvrne. One živo žele veliko trpeti s Kristusom, po njegovih namenih in namenih njegovega namestnika na zemlji.

V teh oddelkih apostolata, je pravzaprav že vse obseženo. Vendar omenim radi boljšega pregleda še **apostolat besede in apostolat dejanja**. Vsakdo ve, da prava beseda na pravem mestu pogosto odločilno vpliva. Tudi sredstvo besede mora apostol kat. akcije znati, dobro vporabljeni. Zato je pred vsem potrebna primerna odločnost, previdnost in bistroumnost. Ostro opazovanje življenja, dobro prepoznavanje ljudi, s katerimi imam opravka in razmer v katerih živim, je predpogoj, da bom mogel in znal v korist katoliških zadev prav nastopati in jih pravilno zagovarjati.

Malo pa zaležejo besede, če jih ne spremljajo dejanja. Kdorkoli bo učil in uveljavljal katoliško misel, od vsakega bodo poslušalci tirjali tudi katoliških dejanj. Če sam ne bo odločno katoliško živel in katoliško ravnal, se bodo zgledovali nad njegovimi besedami, ne pa se po njih ravnali.

Bog je hotel, da je usoda njegovega kraljestva na zemlji v prav znatni meri odvisna od nas nepopolnih, ne-

znatnih njegovih stvari. On je sicer vse ustvaril, vse odrešil, On je vsemogočen in vseveden, Njemu so znane vse usode od prvega človeka do zadnje smrti pred sodnim dnem, a vendar je rast in uspevek milosti svoje v nas in v naši družbi napravil odvisno od naše volje, našega udeleževanja, našega dela in življenja. Tako nam je naložil strašno odgovornost in nas povišal v najjemenitnejšo službo svojih lastnih sodelavcev.

Niti teža naloge, niti naša nesposobnost pa nas ne more in ne sme plašiti, da se ne bi dela lotili z vso srčnostjo. Saj vemo, da je naš delodajalec najpravičnejši sodnik, ki ne sodi po uspehu ampak po našem trudu, ki tudi uspehov ne bo dal po naših sposobnostih, ampak po našem dobrem namenu. Le živo moramo hoteti, da bi bili plamenice Njegove luči. V tem hotenju izobličimo svojo duševnost in zaostriamo svojo vest kot v najfinjšo anteno, ki prestreza valovanje življenja, ga vase sprejema in potem

prečiščenega v duhu Kristusovega trpljenja in Odrešenja naprej v svet daje. V vsaki fari nekaj takih anten in postaj, v celi dekaniji pa strnjena, organizirana, med sabo v enotni volji, neizčrpni požrtvovalnosti in strogi discipliniranosti povezana mreža mlade Katoliške akcije med fanti, mora odločno dvigniti katoliško življenje na tisto višino, ki jo sedanji čas zahteva da bomo zmagali nov val nevarnosti za versko življenje, ki gre preko nas prav v zadnjih letih. Taka organizacija bo mogla nadomestiti kolikor je zmanjkalo verske vzgoje v šoli, verskega duha med organizacijami šolske mladine, zlasti pa mladine, ki šoli odraste in je potem od slučaja odvisno, kam se nagne, kateri tok jo zajame. Ta mreža mora vse prestreči. Če bi se med šolsko dobo že kdo izgubil, ga mora pridobiti, da nihče: noben sin, nobena hčerka slovenskega rodu ne doraste v moza in ženo, ne da bi šel, -šla skozi družaben, organizacijski in vzgojni vpliv našega apostolstva. To bodi naš cilj, to je namen sv. očeta. ki je Katoliško akcijo ukazal. To želi od nas naša duhovščina, katere pomočniki in sodelavci hočemo biti.

ZAKAJ NE GRE?

Ovire pri izvedbi Kat. akcije v Nemčiji. — Odkod ovire? — Več jasnih smernic od avtorizirane instance!

Vedno bolj prihajajo najširši katoliški krogi do prepričanja, da je mogoče Katoliško akcijo izvesti le po jasnih smernicah, ki po tehtnem predvarku prihajajo od hierarhije, ki je v tem vprašanju edina avtorizirana instance. Zakaj do sedaj stvar ni šla naprej?

Prvič zato, ker je med večino nemških katoličanov tudi iz vodilnih krogov bilo zelo razširjeno mišljenje, da katoliške akcije v celotnem obsegu, kakor jo zahtevajo papeški dokumenti, pri nas v Nemčiji treba ni. Zopet drugi so se pa katoliške akcije enostavno — bali. To pa ne toliko radi obstoječih organizacij, ampak, ker so bili mišljenja — radi popolnega nepoznanja bistva katoliške akcije — da vključitev organizacij v cerkveno hierarhijo koncem koncev vodi katolicizem nazaj na tihi otok, na katerem bo imel komaj toliko prostora, da bo v vsej skromnosti komaj še borno vegetiral. Skratka: Katoliško akcijo so pojmovali kot klic: »Nazaj v zakristije!«

Druga ovira, na katero je Katoliška akcija naletela, so bila naša društva in številne organizacije. Le-te so si v teku desetletij pridobile jako dominantno stališče in ker so rastle v dobi neomejenih državljskih svobo-

ščin, mnoge tudi veliko samostojnost in nevezanost na vse plati. Danes vsi priznamo, da je bilo radi tega družabno življenje tudi v naših katoliških vrstah mnogokrat preveč razčlenjeno. Vendar pa so se voditelji organizacij ob nastopu Katoliške akcije pomišljali, da bi vodilno vlogo, ki so jo imeli, prepustili Katoliški akciji, ki ima pred seboj skupen interes vseh katoličanov. Tako je za Katoliško akcijo ostalo prav za prav zelo malo prostora. Kvečjemu se je kazala pripravljeno za neko delovno skupnost obstoječih organizacij. Kaj posebnega pa se ni napravilo. Katoliška akcija se je rabila le kot geslo za kake prireditve, ali kot naslov za staro stremljenje.

Pod silo razmer polagoma prihaja spoznanje. Odločilen je cilj Katoliške akcije, kakor je dovolj jasen iz izjav in dokumentov Svete stolice. Negativno pomenja ta cilj boj proti laicizmu. Pozitivno gledano je zato Katoliška akcija borba za širjenje krščanskih načel na vseh področjih javnega življenja. Pravila italijanske Katoliške akcije imajo izraženo to nalogo v prvem členu: »Katoliška akcija je strnitev organiziranih katoliških sil za ohranitev, širjenje, uveljavljanje in brambo katoliških načel v zasebnem življenju, v družini in človeški družbi.« Nek članek v »Osservatore Romano« je zato Katoliško

akcijo definiral sledeče: »Katoliška akcija je v družbi delujoča Cerkev.«

Iz namena Katoliške akcije pa je tudi razvidno, da lastno posvečenje in verska poglobitev ni poglavitni namen Katoliške akcije. Živo versko življenje je za člane Katoliške akcije potrebno, je podlaga in dragocena pomoč, toda papež sam ostro loči Katoliško akcijo od organizacij, ki imajo za smoter lastno posvečenje, kakor so Marijine kongregacije itd. Kajti Katoliška akcija pomenja več, pomenja apostolstvo, pomenja boj za božje kraljestvo vseh področij javnega življenja.

Važen poudarek pri Katoliški akciji je na sodelovanju laikov. Duhovne moči, ki so se v teku let poglobile pri pogostem prejemanju zakramentov, pri duhovnih vajah, liturgičnem življenju, ne smejo ostati le pri skrbi za lastne duše, ampak se morajo z apostolskim delom preliti v družbo, za kar nudi Katoliška akcija najidealnejšo bazo. Treba pa je, da se vse to apostolsko delo laikov

vrši pod vodstvom hierarhije. Treba je to že radi enotnosti in strnjivosti katoliških vrst. Dalje pa tudi radi tega, kar Katoliška akcija ni nič drugega, kakor nadaljevanje tistiga dela, ki ga je Cerkev prevzela kot svojo poglavitno nalogo za naš čas. V tem smislu je Katoliška akcija udeležba laikov na hierarhičnem apostolatu.

Končno še besedo o organizaciji. Ponovno je bilo že povedano, da enotne oblike za organizacijo Katoliške akcije ni. Vzrok je v tem, da se mora delo Katoliške akcije tesno prilagoditi posebnim razmeram časov in krajev. Kljub temu, da ni mogoče predpisati šablone, pa je za uspešno delo vendarle potrebna organizacija. Nemški episkopat je pred kratkim zavrnil mnenje, kakor da bi Katoliška akcija mogla pogrešati organizirane oblike. Kakor vsaka socialna tvorba, zahteva tudi Katoliška akcija organizacijo. Katoliška akcija torej, pravilno pojmovana, ne pomenja ute-snitve, ampak mnogo obetajoč razmah katoliškega življenja. Dr. W.

SESTANEK KATOLIŠKE AKCIJE V GROBLJAH

v nedeljo, dne 8. julija 1934.

12. AVGUSTA

Sestanek, ki smo ga napovedali v zadnjem Našem listu, se je po napovedanem načrtu vršil in lepo uspel. Prišel se je točno ob 7 in točno ob pol 9 zaključil. Udeležilo se ga je 59 fantov iz okoliških župnij. Sestanek je otvoril in vodil misijonar g. J. Godina. Predaval je predsednik škofsiskega odbora Katoliške akcije odvetnik dr. Miha Krek o Cerkvi. V svojem jedrnatem govoru je poudaril 1) da je za vero organizacija Cerkve potrebna, kar nam pove že razum, 2) da je Cerkev popolna, torej povsem neodvisna družba in 3) je pokazal znake Cerkve. G. Peterlin Lojze je poudaril važnost poznavanja Cerkve in rekel, da je ravno dr. Krekovo predavanje pokazalo, kako malo poznamo Cerkev in se je v imenu poslušavcev zahvalil predavatelju. — Med razgovorom se je za bodoče sestanke določilo, da se bo v začetku vsakega sestanka zapela Marijina pesem, na koncu sestanka pa himna Povsod Boga. V poletnih mesecih se bodo sestanki vršili ob nedeljah med 7 in pol deveto uro. Določil se je dan prihodnjega sestanka (v nedeljo, dne 12. avg.). Zapeli so Marijino pesem in se po glasnem pozdravu razšli.

sestaneK Katoliške akcije za fante kamniške dekanije v Grobljah.

Sestanek se prične točno ob 7. Udeležence opozarjamo na točnost! Radi potrebnega reda ne sme biti nikakega zakasnevanja! Dostop samo z vstopnicami, ki so pravilno izpolnjene. Dobite jih pri domačih dušnih pastirjih. Na sestanku bo govoril dr. Joža Basaj. Navadite se pesem Povsod Boga! Kdor želi biti pri maši v Grobljah, je lahko pred sestankom (ob 6) ali po sestanku (ob pol 9).

V ponedeljek, dne 23. julija se je vršil na Rovih sestaneK duhovnikov in spdnjega dela kamniške dekanije. Na sestanku je referiral g. misijonar Tomaž Tavčar. Sestanka se je udeležil tudi g. dekan M. Rihar. Bil je za mengeškimi in trzinskimi tretji sestaneK v zadevi Katoliške akcije. V prosti debati se je ugotovilo, da organizacija Katoliške akcije kljub raznim težavam vendar napreduje. Poudarjal se je tudi pomen Katoliške akcije poleg vseh že obstoječih organizacij. Kakor hitro prav pojmujejo Katoliško akcijo, kot posebno papeževo organizacijo, s katero ima papež posebne namene, odpadejo vsi dosedanji pomisleki. — Po sestanku so si udeleženci ogledali notrajnščino prenovljene cerkve na Rovih. (Znamenite in lepe stenske slike — deloma Langusove — so bile spretno zmite. Spet so sveže kakor bi bile na novo slikane.)

NAŠ ADUT!

Obsojeni izraz »krščanski socializem«.

V 6. in 7. številki glasila slovenskih fantov, v »Kresu«, beremo pod naslovom »Več luči« in »še: več luči!« polemična izvajanja dr. J. Zupana glede obsojenega izraza »krščanski socializem«. Ta izraz hočejo nekateri (vsekakor maloštevilni) kljub jasni papeževi obsodbi pri nas uveljaviti. Kakor smo informirani, so po celem svetu krščanske delavske organizacije — v kolikor so prej morda rabile obsojeni izraz — papeževo zahtevo sprejele in obsojeni izraz opustile. Le Slovenija je modrejša od papeža! Iz omenjene polemike podčrtamo, da je slovensko delavsko glasilo, (ki bi zamerilo, če bi mu kdo osporaval, da je pravoverno krščansko) napisalo v zagovoru izraza »krščanski socializem« tudi sledeče: »pri nas so pokreti, ki jim je največkrat edin adut — papeževa avtoriteta.« Izjava, mimo katere ni mogoče!

Mi v teh zadevah nočemo absolutno nič debatirati. Debatirali bi le v spornih vprašanjih. Za dobrega katoličana je pa nesporno:

1) Izraz »krščanski socializem« je papež Pij XI. v okrožnici »Quadragesimo anno« brezprizivno obsodil.

2) Za dobrega katoličana je papeževa učiteljska avtoriteta v nedogmatičnih vprašanjih eden glavnih adutov in če je komu edini, je lahko povsem siguren, da je v posesti resnice. (Banalen izraz adut v zvezi s papežem, naj se mi oprost. Rabim ga, da laže priprosteje odgovorim.)

Dr. Al. Ušeničnik pravi:

»Papež je katoličanom več kakor znanstvenik. Z njim je Duh Resnice. Tudi če bi Sv. Duh kdaj pripustil, da bi se papež v takih rečeh zmotil, bi že poskrbel, da bi končno takšna zmotila služila vendarle dobremu. Zato se Cerkvi lahko mirno predamo in Cerkev sama res zahteva, da se ji pokorno v vesti predamo. Kdor odlokov ne bi poslušno sprejel, ne bi bil dober katoličan.

Smo torej v vesti dolžni sprejeti n. pr. nauke socialnih okrožnic Leona XIII. in Pija XI., četudi ti nauki niso dogme. Kdor teh naukov na sprejme, češ saj niso dogme, ne bi bil dober katoličan.

Pij XI. je svojo okrožnico vprav zato spisal, da bi dal katoličanom enotne smernice in jih vzpodbudil na enotno delo. A kako naj bo delo zložno, če bi smel vsak po svoji glavi te nauke sprejeti ali pa ne? Zato pa dobri katoličani niti najmanj ne dvomijo, da so v vesti dolžni sprejeti te nauke. Vsak takšen dvom jim preprečuje jasna katoliška zavest.«

Krščansko delavstvo ve, da razni »socializmi« niso prava pot do cilja. Mi smo papežu hvaležni, da je obsodil tudi zabloden izraz »krščanskega socializma«. Krščanstvu ni treba hoditi učiti se k socializmu. Če in kolikor ima kakšen socializem dobrih prvin, jih ima krščanstvo vse prej in vse boljše. Rešitev vidimo v nepomešanem krščanstvu z avtoritativnim cerkvenim vodstvom. Gd.

Z našega razgledišča

KAMNIK. Letos obhajamo 200 letnico odkar je bila sezidana naša mestna župna cerkev na Šutni. Postavil jo je 1. 1734 tedanji župnik Maksimiljan Leopold pl. Rasp in sicer domalega na svoje stroške. V ta namen je prodal vse svoje dragocenosti. V spomin dvestoletnice bomo izvršili sledeče: V nedeljo 26. avgusta zvečer ob 8. bomo imeli cerkveni koncert po večini Marijinih pesmi, ker je cerkev posvečena Materi Božji. Od 19. do 26. avgusta pa bodo v kaplaniji razstavljeni starejši cerkveni predmeti, podobe, posode in obleka. Od 22. oktobra do 2. novembra pa bomo imeli sv. misijon, ki ga bodo vodili misijonarji Lazaristi. Tedaj se bomo Bogu in Mariji zahvalili za vse milosti, ki so jih kamniški župljani prejeli v svoji lepi cerkvi.

KAMNIK. Na Veliki Šmaren (dne 15. avgusta) bo ob pol treh popoldne v župni cerkvi na Šutni sprejem dečkov in deklic v Marijin vrtec. — V nedeljo, dne 12. avgusta bo v cerkvi v Mekinjah skupen shod žena Marijine družbe za župnije Kamnik, Mekinje in Nevlje.

MORAVČE. Letošnje leto bo v podružni cerkvi Sv. Križa prvokrat celodnevno češčenje, 21. avgust je določen za dan češčenja. Ljudje se tega dneva veselijo, ko bodo prvokrat v svoji cerkvi častili Gospoda v presv. Rešnjem Telesu. Tudi okoličani bodo gotovo prišli ta dan, saj je cerkev Sv. Križa oddaljena od postaje Jevnica le tri-

četrt ure, od Moravč pa poldruge uro. — Prav pridno obiskujejo letos Limbarsko go-ro razna cerkvena društva, tako Marijina družba iz Kranja, Zagorja, Predoselj, stolna Vincencijeva konferenca iz Ljubljane, vsi so bili zadovoljni z obiskom. Veseli smo takih obiskov in hvaležni zanje. Prav posebno pa smo bili veseli obiska Marijinega vrtca iz Vodice, ki je v tako obilnem številu na dan sv. Ane prihitel, v spremstvu svojega g. župnika Janca in g. kaplana Stanonika in nekaterih mater med nas. Med sv. mašo in petimi litanijami so deklice lepo in vneto prepevale, pa tud zunaj cerkve so v medsebojni zabavi z deklamacijami in prizori pokazale veliko izurjenost. Kako prjetna in lepa je zabava mladine, če je krščansko vzgojena, nobenega tulenja in kričanja, kakor ga je že pri mladini ob raznih prilikah slišati, temveč tudi na voze, — pripeljali so se do Moravč na osmih okrašenih dolgih vozovih — je bilo slišati lepo ubrano petje in brezskrben smeh otroške nedolžnosti. Takih izletov smo veseli, saj so nam v lep zgled. — Dva požara smo imeli, enega 16. julija ponoči v Negastrnu, kjer je pogorel hlev in se moramo požarni brambi iz Krašnje javno zahvaliti, da nas je obvarovala hujše nesreče. 25. julija pa je dopoldne treščilo v kozolec Janeza Berganta v Krascah. Takojšnja pomoč domačinov in gasilcev iz Vrhpolja je preprečila, da hvala Bogu niti kozolec ni ves pogorel, temveč so ga prej rešili. Po teh požarih smo v cerkvi slišali, kako je bilo oznanjenih več sv. maš v čast sv. Florjanu za zahvalo, da je bila odvrnjena huj-

ša nesreča. Mnenja smo, da je prav, če častimo sv. Florjana sedaj ko tolikokrat čitamo o požarih, želeli bi, da bi ga s sv. mašo in molitvijo počastila tudi društva, katerim je sv. Florjan patron, drugod — kolikor vemo, ga tudi tako časte.

MEKINJE. Za našo župnijo je bil dan 22. julija t. l. dan posebnega veselja. Ni čuda, saj je dotlej že skoro 34 let minulo, kar je zadnji tukajšnji domačin — g. p. Albert Pirc — imel novo mašo. Ta dan je prvokrat z vso mogočo slovesnostjo opravil najsv. daritev tukajšnji rojak g. Karel Babnik p. d. Brezarjev iz Godiča. Slovesnost je privabila toliko vernikov, da je bila sicer dokaj prostorna cerkev veliko premajhna. Z napeto pozornostjo je vse sledilo krasnim besedam pridigarja g. Al. Košmrlja, stolniškega vikarja, ki je v pesniškem zanosu opisoval poslanstvo duhovnika, Kristusovega namestnika. Petje je spremljal orkester iz Kamnika, obstoječ iz 8 članov, pod vodstvom g. šolsk. upravitelja I. Primožiča, orglala pa je domača organistinja Terezija Čadež. Skoro gotovo je bil to v naši cerkvi sploh prvi slučaj orkestralne maše. Pevski zbor je sestajal iz 26 pevskih moči in so bili glasovi odlično zastopani, ter primerno razdeljeni. Moderno glasbo je zbor uveljavil v dokaj težki Kimovčevi zahvalni pesmi v es-duru, višek slovesnosti pa je bil dosežen na koru v mogočnem slavnostnem spevu »Jubilate«. Sploh so bili zbor, orkester in orgle kakor zlit iz enega in so nudili prvovrsten užitek z dovršenim izvajanjem glede takta, tempa, ritma in dinamike. — Svatov se je

Noni in Mani

Islandska dečka. Povest — Nadaljevanje.

Dolgo sva bila tako, z vedno večjo vnemo. Najmanjši mehurček, najneznatnejše gibanje na vodni površini sva opazila. Vedno zopet in zopet se nama je zdelo, da je riba pomolila glavo iz vode. Nič drugega nisva videla, nič slišala, na nič drugega mislila ko samo na ribe, ki jih bova privabila. A ribe se niso menile za našino pričakovanje in so ostale v globini.

»To je pa vendar čudno, kako dolgo nič ni,« spregovori naposled Mani.

Tudi meni je že pohajala potrpežljivost.

Kaj pa, če naju je Arngrim za nos vodil? Ne, ni mogoče! Saj je rekel tudi, da moram vztrajati, čeprav bi rib dolgo ne bilo.

Obupati torej nikakor še ne smem.

4. V smrtni nevarnosti.

Ko sva tako svirala in gledala v vodo, nisva nesrečneža niti opazila, da se je nebo že davno pooblačilo, da je vreme postalo vlažno in se zmrazilo, da se siva megla, ki se je spustila med naju in med kopno, vedno bolj

zgoščuje in vse okoli zavija v neprodiren in otesnjujoč mrak; in, kar je bilo najhujše, nisva niti opazila, da se je oseka že pričela in da je močan tok pograbil najin čoln in ga zanesel ven mimo rtiča Oddeyri.

Z veliko brzino sva plula na globoko morje!

Mani je prvi opazil nevarnost.

»Noni,« zavpije nenadoma, »kaj je to! Obale več ne vidim!«

»Kaj! obale več ne vidiš!« odgovorim preplašen in pogledam na vse strani. Res nisem videl nič drugega ko samo neprodarno sivo meglo.

»O moj Bog!« vzkliknem. »Izgubljena sva!«

Vržem flavto v čoln in zgrabim v obupu in strahu za vesli.

»Mani, navrni hitro čoln proti mestu!«

Koj stopi na svoje mesto, a nato me vprašujoče pogleda in reče:

»Toda v kateri smeri je mesto? Ne vem, kam naj krmarim.«

Ozrem se okoli, da se razgledam. Toda zaman. Prav nič nisem mogel vedeti, kje je jug ali sever, vzhod ali zahod. Premišljam in premišljam in kmalu izprevidim, da naju je oseka zanesla že tako daleč v morje, da ne bova našla ne na vzhodu ne na zapadu ravnega peščenega brega, temveč kvečjemu strme skale, moleče narav-

nost iz vode. Ne bi se torej mogla izkrcati, tudi če bi se nama posrečilo doseči breg.

Kaj naj počnem!

Daleč na jugu je bilo mesto. Še vedno sva plula proč od njega, in sicer s silno brzino.

Bila sva torej v veliki nevarnosti za življenje.

Mani je sedel pri krmilu in gledal objokan name. Saj sem bil jaz tisti, ki naj določi kaj in kako!

Naposled mu rečem:

»Mani, ali si nič ne moreš misliti, kje bi utegnil biti jug?«

Pogleda na desno in potem na levo in pomisli. Končno strese z glavo in reče:

»Ne morem razpoznati, Noni.«

»Potem nama mora Bog pomagati; zakaj tudi jaz ne vem, kje sva.«

Nekaj časa sediva nemo in strmiva v neprodarno meglo, ki je bila vedno bolj gosta.

Nato poprimem zopet za vesli in rečem:

»Storitl hočem vsaj, kar mi je mogoče. Veslal bom naprej na slepo srečo.«

Nekaj časa sem se trudil z vso silo.

Čoln je drčal čez mirno gladino. Toda kam? Tega nisva mogla dognati.

zbralo k tej slavnosti ogromno število, namreč 240, med temi je bilo več moških in žensk v narodnih nošah. Po končani novi maši so odšli svatke z novomašnikom v »Društveni dom« k pojedini, pri kateri so ure potekle v neprisljlenem, domačem razpoloženju, — vmes so bile pete litanije Matere božje, — tako da je bila ob sklepu splošna beseda: kaj tako lepega še nismo doživeli. — Zajemljivo je, kakor je to v pozdravnem nagovoru omenjal domači župnik, da je novomašnik iz družine, ki šteje 8 živih otrok in je Bog ravno tega poklical v mašniški stan, kakor je bil David najmlajši iz družine, ki je štela 8 sinov in vprav njega Bog izbral, da ga je Samuel mazilil za kralja. Naj bi bil Duh Gospodov z g. novomašnikom kakor je bil z Davidom od tistega dne, ko je bil maziljen. (Prim. T. Krj 16, 13.)

KOMENDA. Dne 16. julija so imeli Marijni vrtci kamniške dekanije skupen shod na Homcu. Mi smo jo udarili kar peš čez polje. Za nastop pa smo se pripravili z 2 deklamacijama, deklški zbor pa je zapel 2 pesmi: Kogojevo, »Zvončki« in Vodopivčevo »Starček roma na goro«. Izmed nastopov drugih Marijinih vrtcev so nam bile prav zelo všeč deklamacije ihanskega Marijinega vrta in petje mekinjskega pevskega zbora. Prav lepo je bilo. — Zadnjo nedeljo julija (29. jul.) je priredil pri nas pevski zbor župne cerkve sv. Cirila in Metoda v Ljubljani pevski koncert, ponovitev tistega, ki ga je priredil o priliki posvetitve svoje nove župne cerkve. Zbor je odpel pod vodstvom g. Ludovika Puš-a 11 novejših skladb,

spremljal je na orgle g. prof. Tomo, ki je odigral tudi svojo samostojno skladbo za orgle. Zbor ima sončne soprane, krepke base, ki so se uveljavili v polni meri kljub poletni vročini. Spored je bil lepo sestavljen. Zraven resnih dramatičnih skladb: Jobstove »Strašno trpiš, Zveličar moj,« Tomčeve »Sedem Jezusovih besed« in Premrlove »Križu povišanemu« so bile tudi nežno temperamentne: Hladnikova »Je mrak končan,« Mav »Kako si nam draga« (občudovali smo poln, nežen piano), Puš »Himna v čast sv. Cirilu in Metodu«. Nekaj novega za nas je bila Premrlova »Cirilova oporoka« s staroslovenskim besedilom in vzhodnim načinom izražanja. Cerkev je bila polna, poslušavci so z veliko resnostjo sledili posameznim točkam. Prav bi bilo, če bi poslušavci imeli v rokah besedilo, ali pa da bi jim vodstvo razložilo posebnosti posameznih pesmi. Orglam se je poznalo, da so razglašene, cerkev je glede akustike ugajala, cerkveni kor pa je dokazal, da je za dober zbor odločno premajhen. Po koncertu se je razvil v gozdju znane Mejačeve revstavracije prijeten družaben sestanek, dokler ni avto ob mraku gostov odpeljal. — Domači pevski zbor je napravil v nedeljo 22. julija družabni izlet v Bohinj, po včerajšnjem (29. jul.) koncertu pa je sklenil, da v doglednem času pripravi z lastnimi močmi podobno prireditev.

ZG. TUHINJ. Dne 15. julija smo imeli pri nas lepo cerkveno slovesnost, namreč novo mašo, katero je daroval tukajšnji domačin preč. g. žavba Avguštin. Zadnja nova maša v Zg. Tuhinju je bila pred 64.

let. — Najstarejši ljudje jo komaj še pomnijo, zato ni nič čudnega, da smo jo težko čakali in se nanjo več tednov z velikim veseljem in vneto pripravljali. Cela fara z edino izjemo tistih, ki tako radi naglašajo, da nimajo nič proti veri, je bila na nogah, posebno fantje in dekleta so imeli veliko dela z mlaji in z okraševanjem slavolokov ter župne cerkve, katera je bila vsa v vencih in cveticah. Vencev nismo več merili na metre, temveč kar na kilometre, cvetlice v lončkih so dekleta dovažala kar na voze. — Lepo število se nas je zbralo že prejšnjo nedeljo, ko smo g. novomašnika sprejeli pred župno cerkvijo ter ga po pozdravnih nagovorih spremili pred altar nebeške Matere, da nam je prvič podelil novomašni blagoslov, na dan nove maše pa so prihiteli v našo vas tolikšne množice ljudstva iz vseh sosednjih dolin, hribov in ravnin, da je bila naša prostorna cerkev vsaj dvakrat premajhna.

Ganjiv je bil prizor, ko je g. novomašnik pred zbrano množico, preden se je napotil v cerkev, pokleknil pred svojega očeta (mati mu je namreč umrla ko je bil komaj 6 let star) in ga prosil blagoslova. Solznih oči je oče povzdignil trudno roko na novomašnikovo glavo in rekel: »Bog te blagoslovi! V imenu Očeta in Sina in Sv. Duha.« Blagoslovil ga je v svojem imenu in tudi v imenu pred 18 leti umrle matere, ki je gotovo z nebeške višave z veseljem blagoslavljala sina novomašnika. Blagoslov staršev naj spremlja g. novomašnika na prvi in na vseh nadaljnjih njegovih potih. — Slavnostni pridigar g. profesor Jakob Šolar

Ali greva proti skalam na zahodu ali vzhodu? Ali veslam proti toku naproti mestu? Tedaj bi ostala vedno na istem mestu: kajti sile toka nikakor ne morem premagati. — Ali morda veslam proti severu? Tedaj bi plula vendar naravnost z deročim tokom in jaz naj še pripomorem, da naju čimprej zadene zlo?

Take misli so mi nazadnje vzele vse moči.

Potegnem vesli zopet v čoln, stopim k Maniju in sedem k njemu.

Nekaj časa sediva skupaj molče. Nato reče Mani:

»Zakaj pa ne veslaš več?«

»Saj nič ne pomaga, ker na vem, kam naj veslam, in ti tudi ne veš.«

Mani molči.

»Strašno je to!« pravi čez nekaj časa.

Da, strašen je bil najin položaj!

Sedela sva skupaj in nemo gledala na ribe, ki so ležale pred nama.

Čez nekaj časa Mani pogleda name. Imel je solzne oči.

»Ubogi Mani!« rečem jaz in mu stisnem nežno roki. Čutil sem, da ga zebe.

»Tebe zebe, dragi Mani. Roke imaš tako mrzle in tako bled si. Ali se alabo počutiš?«

»O, ni tako hudo, Noni. Ampak zebe me pa res zelo.«

»Ubogi bratec, kako mi je hudo, da ti ne morem pomagati!«

»Saj kmalu preide, Noni.«

Jaz sem si pa mislil: žal, da ni temu tako. To je šele začetek trpljenja. Vendar tega nisem na glas povedal.

Vlažnost in mrzota sta postajala vedno hujša in tudi tako čudno temnilo se je.

Je li bilo že ponoči, ali pa je bila le megla tako gosta? Tega nisva vedela; nič nisva vedela, koliko je ura.

Pritisnem Manija k sebi, da bi ga malo ogrel. Saj sem imel malega bratca tako rad in ga nisem mogel gledati v trpljenju!

On položi glavo meni na prsi in zapre oči.

Tako sva sedela dolgo.

Pogledam ga... ah, nič mu ni bolje.

Obraz, drugače vedno zdravo cvetoč, mu je vedno bolj bledel.

Kako me je peklo radi moje lahkomišljenosti! Saj sem bil jaz kriv, da trpi.

Naposled pogleda in vpraša:

»Ali se breg še ne vidi?«

»Ah ne, vedno naju še nese proti morju.«

»Kako je mrzota! Rad bi spal, pa me preveč zebe.«

Vsaka njegova beseda me je zboldla v srce. Toda kaj naj storim? Ni-

sem imel odeje, da bi malčka vanjo zavil.

Tedaj se domislím, da imava v žepih potice in rozine. To bi lahko pomagalo, če že ne proti mrazu, pa vsaj proti lakoti.

Zato vprašam Manija:

»Ali nisi lačen?«

»O pač, a mrzota mi je še bolj.«

Nasvetujem, naj bi malo pokusila potico in rozine. Mani je bil vesel tega nasveta in pospravila sva skoro vso zalogo.

Nekoliko je pomagalo. Čutila sva se zopet nekoliko pokrepčana. Toda mrzota je še vedno pritiskala.

Tudi mene je zebló.

Še enkrat primem Manija za roke; bile so ledeno mrzle in obraz mrliško bled.

Ustrašim se. Moram mu pomagati!

Tedaj mi pride pametna misel. Imel sem precej tople suknjič. Hitro vstanem in si ga slečem.

»Mani,« mu rečem, »daj da ti pomagam obleči svoj suknjič!«

»Ne, Noni, nikar tega ne delaj, sicer sam zbolim.«

»Nič se ne boj! Mnogo sem starejši od tebe in lahko več prenesem. Na, obleci si moj suknjič!«

»Ne, bojim se, da ne prebijem v tem mrazu brez suknjiča. Le obdrži ga!«

(Dalje prihodnjic.)

nam je pojasnil vprašanje »kaj je duhovnik«. Domači cerkveni zbor, pomnožen s 4 Neveljčani, pod taktirko g. župana Novaka Nandeta iz Nevelj, je poskrbel za ubrano in slavnosti primerno petje, za kar naj bo vsem posebno pa še Neveljčanom Bog bogati plačnik!

Vse je bilo lepo in dobro! Godba in ples po gostilnah — to pa ni bilo ne lepo, ne dobro; da bi bilo dobro vsaj za ubogo občinsko blagajno, o čemer pa dvomimo! Satan ne čuti gospodarske krize, to že poskrbe njegovi zvesti pomočniki.

VODICE. (Romanje Marijinega vrtca). Kakor je bilo določeno, tako se je zgodilo. Na sv. Ane dan, 26. julija sta poromala oba naša Marijina vrtca na Limbarsko goro. Šli smo na petih okrašenih vozovih skozi Moravče, 170 po številu, ter z nami 30 naših mamic. Pot je bila dolga, a minula je hitro, ter smo prav vso pot od Vodice do Moravč prepevali. Bilo je že poldne, ko smo prispeli na goro. Tukaj smo imeli sv. mašo, po kateri je moravški gospod dekan razložil pomen Limbarske gore ter nam naročil, da bodimo limbarji (lilije) v vrtcu Marijinem. Po oddihu smo imeli pete litanije nato pa smo hitro pripravili zunaj cerkve predstavo, ki je izpadla kakor neka vrsta opereta. Pred cerkvijo je kakor nalašč za to primeren prostor. Poleg deklamacij so bili lepi pevski prizori. Prav posrečena je bila »Vesela trojka.«

Z gore smo šli nazaj v Moravče, pogledali cerkev in druge zanimivosti, ob 6 smo se pa naložili na vozove ter v najboljšem razpoloženju, med prepevanjem v zboru, pa tudi solopetjem, točno ob 10 se vrnili domov. Konečno smo si vošili še lahko noč in se razšli z občutkom, da je res lepo in veselo in srečno biti otrok Marijin.

JARŠE. V nedeljo, dne 29. julija je umrl v Leonišču v Ljubljani ravnatelj tukajšnje tovarne gospod Egidij Šetina. Zadnje dneve je bil povsem pripravljen na ločitev od svojih dragih ter bil na lastno željo opeptovan previden s tolažili svete vere. Odlikovalo ga je sočutno srce do revežev, kar naj mu Bog obilo povrne.

IHAN. Izlet fantovske MD na Krvavec. Lansko leto smo šli k sv. Primožu in od tam na Veliko planino. Takrat so okusili fantje lepoto naših planin in že tam gori sklenili: prihodnje leto na Krvavec. Da bomo pa doživeli tako lep dan, nismo pričakovali. V ponedeljek 2. julija zjutraj kmalu po treh je bila že zbrana lepa družba 26 fantov z voditeljem. Na dveh vozeh smo se odpeljali iz našega glavnega kolodvora pred Navzarjem. Veselo razpoloženje pri vseh. Proti Mostom smo že šli ko je pokukalo sonce izza Vranje peči. Veselo petje na vozeh gori in nazaj. Iz doline smo prišli do kočice na Krvavcu v dveh urah in pol. Razgled pa tak, da ga ne dobite kmalu! Razumljivo, ker je bil tri dni popred dež. Pa tudi šport veseli fante. S seboj so nesli žogo. Na ravninici poleg pastirskih koč so se temeljito pomerili. Rododendron je zmagal nad Murko 4:0. Če povemo še, da je Povž prehitel Zajca, veste, da je bilo zabave. Nazaj grede smo imeli v cerkljan-

ski cerkvi litanije Matere Božje. Še dobro uro žoge nato pa na vozovih veseli nazaj. Še kaj takih dni!

Poročila sta se g. Ložar Franko iz Ihana in gđc. Barbka Zajc iz Male Loke. Oba sta bila agilna prosvetna delavca. Mlademu paru želimo obilo božjega blagoslova.

SV. TROJICA PRI MORAVČAH. Zadnji čas so umrli tukaj: Gregor Krušnik. Dočakal je visoko starost nad 80 let. Služil je prej za mlinarja; zadnja leta pa se je preživljal kot občinski revež. Brat mu je bil g. Francišek Krušnik, duhovnik poreške škofije, slednjič je bil župni upravitelj v Filiparu v Istri, kjer ga je bolezen prisilila k pokoju. Star šele 42 let je umrl dne 9. febr. 1895 v Kokošnjah št. 10 ter počiva pri sv. Trojici skupaj s starši in bratom. Sprva je bil v kapucinskem samostanu, nato je učiteljeval več let in se slednjič posvetil za 7 let mašniški službi. — »Spomni prvič darujoč se nas« je napis še ohranjen na njegovi rojstni hiši pri »Jurkovcu« v Zalogu, soseske Sv. Trojice. — Solzno dolino je zapustila v hiralnici sv. Jožefa v Ljubljani 60 letna Mata Mihelčič pd. škra-banova. V torek so pokopali v Dolu Jožefo štiftar, rojeno v Vinjah, poročeno na Judeževem nod Voklom župnije ihanske in umrla pri sinu Jožefu na Sp. Brezovici. — Še o vodovodu. Naredili so betonsko jamo pri zajetju studenca in vasi Viševak, do katere je napravljen načrt. Zaradi kamenitih tal je treba jarke razstreljevati. G. senator je poskrbel za izdatno banovinsko podporo, da se bo mogel napraviti vodovod. Tudi je senator g. dr. Valentin Rožič daroval lepo vsoto za napravo novih oken na sloslopu trojiškega župnišča. To župnišče so pozidali njegovi predniki in sosesčani, od tega je minulo letos prav 90 let. In se bo poznalo v bodoče, da je bil enkrat tukajšnji rojak izmed odličnejših oseb.

ŠT. GOTARD: Dne 13. julija je zadela posestnico Marijo Gorišek v Zideh velika nesreča. Strela je udarila v gospodarsko poslopje in nenadoma je bilo vse v ognju, ki se je raznesel še na drugi hlev in ga uničil. Vztrajnemu delu gasilcev se je posrečilo, da je bila stanovanjska hiša obvarovana ognja. Posestnica trpi veliko škodo, ker ji je zgorela vsa krma in nekaj orodja. — Zavarovana ni dovolj visoko. Ljudje ji sedaj pridno pomagajo, da bo čimprej popravila gospodarsko poslopje. V nesreči se vedno pokaže — kdo ima še kaj prave krščanske ljubezni, ki ne odreče pomoči hudo prizadetemu. — Dekliška Marijina družba je izgubila vneto članico in odbornico Slavico Cukjati, ki se je poročila s trgovcem Jurijem Kolčan iz Orehovice. Družbenke so se na ta način poslovile, da so se v nedeljo 29. julija popoldne zbrale k sestanku v dvorano. Tam so zapele nekaj pesmic. Voditelj je pojasnil kakšna mora biti družbenka v svojem življenju, da sebi dela pravo veselje in daje drugim lep zgled. Prednica ji je v lepih besedah izrazila iskreno voščilo za nov stan. V spomin so ji dale sliko sv. Cecilije in šopek cvetlic. Nevesta se je v izbranih besedah zahvalila za tako počaščeno slovo in obljubila, da se

hoče družbe vedno spominjati in da bo kot bodoča žena vneto delovala pod Marijino zastavo. — Nevesta je pripravila vsem navzočim mal prigrizek, ki je potekel v prijateljskem razpoloženju. Dekleta so se razšla s prepričanjem, da jim ostane to slovo v trajnem spominu.

Proslava 200 letnice dozidanja kamniške župne cerkve.

(Povzeto po »Vestniku kamniške župnije.«)

Dvestoletnice dovršitve naše mestne župne cerkve na šutni bomo slabim časovnim razmeram primerno priprosto obhajali takole:

1.) v nedeljo 26. avg. ob 8 zvečer bo v cerkvi koncert, pri katerem bodo na sporedu po večini pesmi, posvečene zaščitnici župnije in cerkve preblazeni Devici Mariji. Petje bo vodil organist g. Niko Loboda. Redni cerkveni zbor bo pri koncertu pomnožen z izrednimi pevskimi močmi, ki bodo dobrohotno sodelovale. Na orglah bo sodeloval g. profesor Tomc. Spored bodo pravočasno dobili vsi župljani. Pri izročitvi vabil, ki bodo veljala kot vstopnica, blagovolite darovati primeren znesek v pokritje stroškov za koncert. Tudi pri vходу h koncertu se bodo pobirali prostovoljni darovi. Preostanek darov se bo porabil za ureditev cerkve.

2) V dnevih od 19. do 26. avgusta bo v kaplaniji razstava cerkvenih starih predmetov, zlasti tudi iz Raspove dobe. Za to razstavo bo izdan seznan razstavljenih predmetov. Vstopnine ne bo, pač pa prosimo prostovoljnih darov v kritje stroškov in za popravo cerkvenih paramentov.

Naj nihče ne izostane od te zanimive in poučne razstave, ki nam bo nudila vpogled v naše lepo razvito cerkveno življenje v preteklosti in dala pobudo za sedanost in prihodnost. Dostopna bo razstava v nedeljo 19. in 26. avgusta ves dan, izvzemši čas službe božje v župni cerkvi, ob delavnikih pa vsak dan (od 20. do 25. avgusta) popoldne od 3—7.

3) od 20. oktobra do 1. novembra bo sv. misijon, katerega bodo vodili misijonarji lazaristi. To bo najlepša zahvala za vse milosti, ki so jih prejemale vaši predniki in jih prejimate tudi vi v lepi hiši božji. V dneh sv. misijona naj bi se tudi poživila zavest farne skupnosti in obnovila ljubezen do župne cerkve.

4) Leta 1935, dne 27. junija na obletnico posvečenja cerkve ozir. naslednjo nedeljo bomo opravili slovesno službo božjo v zahvalo za vse v cerkvi prejete milosti.

Uredništvo. Radi narastlih dopisov (kar nas veseli) smo morali žal nekaj drugih prispevkov odložiti za prihodnjo številko.

OTROŠKI KOTIČEK

PIŠE STRICEK MATICEK

NAŠI MALI PRI MARIJI

(16. julija 1934 na Homcu)

Tako se nam je zdelo, kakor da bi bila Marija zaklicala daleč naokrog po kamniški dekaniji besedo svojega Sina: »Pustite otročice in ne branite jim k meni, zakaj takih je nebeško kraljevstvo.« Starši so razumeli ta glas, pa so prikimali svojim malim: »Le pojdite!« poskrbeli so za njih želodčke, obdarovali so jih z nekaj dinarčki, da so plačali voznike. In šlo je. Od Stranj, tam globoko pod kamniškimi planinami, pa preko Mekinj, Sel, Nevelj in Kamnika pa spet od Ihana preko Doba in Domžal, potem iz bližnjih Rov, iz Mengša in iz Komende pa iz domačega Homca in še iz samotne Vranje peči je prišlo na Homec do 1500 Mariji vdanih otroških src. Deloma peš, deloma z vozovi. Vsi pa veselih obrazov in radostnih misli. Vse za Marijo!

Homčani so kar gledali. Tako dolge procesije samih otrok še niso videli. Mi pa seveda tudi še ne. Oglasila se je molitev, zadonela je Marijina pesem, oboje pa so spremljali krasni homški zvonovi in sprevod se je začel pomikati v cerkev, ki je bila komaj dosti prostorna za toliko množico.

Med mašo, ki jo je opravil preč. g. dekan M. Rihar iz Kamnika, so se oglasili po vsej cerkvi nežni otroški glasovi. Poslušali smo, kako bo šlo. Prvič so skupaj, skušnje nobene... Pa je šlo. Pa kako! Vedno lepše, vedno boljše, pri petih litanijah že nismo več vedeli, kaj je strah, ko se je pa oglasila zahvalna pesem in za sklep še »Povsod Boga,« se je pa cerkev že kar stresala.

Gospod kaplan M. Jenko iz Kamnika nam je v kratkih besedah povedal, kaj je otroku Marija. Kar je siroti brez staršev dobrohotna usmiljena sestra, kar je vsakemu otroku mati, to nam je Marija. Po Mariji pa bomo pa tudi mi vedno bolj Kristusovi, vedno bolj božji otroci.

Potem pa, najlepše pa je bilo potem, ko so začeli nastopati otroci sami. Menjavalo se je petje z govorki in z deklamacijami. Večina vseh teh proizvodov je bilo namenjenih kajpada Materi Mariji, par priporočkov tudi smehu in veselju. — Za-

kaj pa ne! Saj ima tudi Marija rada take otroke, ki se znajo prav veseliti. Vmes pa še toliko drugih nenaučenih prizorov. Nič čudnega, če je pri tolikem številu otrok, sestra izgubila sestrico, bratec brata. Pa se je zasvetilo v očeh, pa je bilo treba vprašati, kje je Cilka; pet minut, pa je zaigral tam smeh, kjer so se pravkar zbirale solze. Vsem pa se je vrnila misel: »O ko bi se tudi pri Mariji kdaj takole veseli našli!«

Ko je duša dobila svoje, so pa vsi prav radi zaslišali besedo: »Otroci zdaj se pa lepo posedite po hribu in pojejte, kar imate.« Kako radi so ubogali! Ali ste vedno tako poslušni? To bi bilo nekaj lepega. Vsi pa smo v duhu doživljali tisti prizor iz evangelija, ko je naš Gospod rekel: Recite ljudem, naj se posedejo.« In je potem nasitil 5000 mož. Ravno toliko nas seveda ni bilo, pač pa vsaj majhna sličica tiste velike slike.

Saj vem, da vsi veste, kakšni so naši otroci. Dobri, veseli, živahni, nemirni, poskočni in zgovorni. Toliko lepega so videli in doživeli; oh ko bi mogli kar nenadoma skočiti na svoje domove, pa doma povedati atekom in

DUHOVNE VAJE v Mali Loki I. 1933/34

(Dom Brezmadežne)

Številke v oklepajih značijo število udeležbe. Označeni gospodje duhovniki so duhovne vaje vodili.

1933

1. 15. - 19. jul., gospe (6), dr. J. Ujčić.
2. 31. jul. - 4. avg., gđčne (7), dr. Potočnik.
3. 12. - 16. avg., dekleta (18), dr. Potočnik.
4. 7. - 11. sept., žene (15), dr. Potočnik.
5. 4. - 8. nov., dekleta (20), p. Evgen, O. C.
6. 25. - 29. nov., žene (16), p. Luskar, sal.
7. 16. - 20. dec., dekleta (16), dr. Potočnik.

Skupaj od jul. do dec. 1933 98 udeleženk.

1934

1. 20. - 24. jan., dekleta (40), Al. Pohar CM.
2. 17. - 21. febr. dekl. (40), Al. Pohar CM.
3. 17. - 21. marca, žene (37) T. Tavčar CM.
4. 24. - 28. marca, dekl. (40), Al. Pohar CM.
5. 5. - 9. maja, dekleta (40), Al. Pohar CM.

Skupaj od jan. do maja 1934 197 udelež.

Vsega skupaj od jul. 1933 do maja 1934 295 udeleženk.

mamicam, kako dobro jim je bilo pri Mariji na Homcu. Zato pa hitro na vozove in na domove! Vso pot pa sta jih spremljala radosten smeh in vesela pesem.

Očetje in matere! To pa sami veste kaj so vam otroci doma povedali. Toliko, da jim je že zmanjkovalo besedi! Vi pa ste bili veseli in srečni, ko ste videli, da ste v težkih dneh sedanjega časa z nemalimi žrtvami napravili Mariji, sebi in otrokom par srečnih in veselih ur.

In kadar bo spet kaj takega? Še bodo prišli otroci k Mariji, še jih boste pustili, še, še, še...

Toliko nas je bilo 16. julija 1934 pri Mariji na Homcu.

K Materi na goro!

In prišel je glas: Otroci, gremo! Kam? K Materi na goro. K Mariji na Homec! In prišli so. Vsi veseli, vsi srečni. K nebeški mamici. K Mariji so prišli. Sami otrock. Vsi stričkovi nečaki in nečakinje. Nič niso vzeli s seboj atekov in mamic. Še na strička Matička so pozabili in ga nič povabili. Pa bi vseeno prišel, ko bi ne bil zadržan. Sedaj pa otroci sporočite stričku, kako je bilo. Vi sami pišite! Danes je v kotičku splošno poročilo — prihodnjič bodo pa prišla vaša pisma, v katerih boste opisali svoje bivanje na Homecu.

Slovo od Homške Marije.

Glej otroka, ki ti na oltar cvetočih rož polaga:

»O sprejmi ta cvetlični dar in mene, Mati blaga!

In ko odhajam zdaj med svet, v življenja spremiljaj me vihar, da se nedolžnosti mi cvet osul ne bo nikdar!«

Počitnice

Julij z vročim soncem se je prismehljaj, pa nas iz zatohlih šolskih sob pregnal.

O zato zapojmo pesmico glasno, da odmevalo ubrano daleč, daleč bo:

»Bog te živi, vroči mesec, Bog te živi, sončice, ki prinesla sta vesele nam počitnice!«

Kdor drugim jamo koplje...

Na dvoru portugalskega kralja Ferdinanda je bil v službi bogaboječ mladenič. Vsi so ga radi imeli. Le neki tovariš mu je bil sovražen in nevoščljiv. Grda zavist zavede mladeniča tako daleč, da očrni pri kralju priljubljenega dvornika, češ da se sumljivo vede naproti kraljici Elizabeti. Kralj je verjel obrekovanju, se silno razsrdil in ukazal delavcem, ki so ravno žgali apno, naj drugega dne zgrabijo prvega mladeniča, ki pride k njemu v kraljevem imenu, ter naj ga brez usmiljenja vržejo v apnenico.

Res ukaže drugega jutra že zarana dobremu mladeniču, naj gre brzo vprašat de-

lavce k apnenici, če so že storili, kar jim je bilo ukazano. Pokorni mladenič odide brez obotavljanja. Ker ga je pa pot do apnenice vodila slučajno mimo neke kapele, v kateri se je ravno darovala sv. maša, stopi mladenič notri, da malo pomoli. Med molitvijo pa mu pravi neki notranji glas, naj ostane v kapelici do konca sv. maše. In tako tudi stori.

Njegov hudobni tovariš, ki ga je po krivem obdolžil, je zvedel za kraljevo povelje, zato je peklenskega veselja ves prevzet komaj čakal, da se ukaz izvrši. V svoji nestrpnosti sklene iti pogledat, ali so delavci izvršili od kralja dano povelje.

Prišel pa je k apnenici pred svojim tovarišem, ki je med tem časom pobožno molil pri sv. maši. Delavci meneč, da imajo tega sežgati, ga hitro zgrabijo in vržejo v živo apno. Nič ni pomagalo njegovo vpitje, da ni on pravi. V groznih mukah je izdihnil svojo zlobno dušo.

Kmalu potem pride k apnenici pobožni in nedolžni dvornik in spoštljivo vpraša delavce, ali so že izvedli kraljevi ukaz. Pokažejo mu mrtveca in odgovore enoglasno, da se je to pravkar zgodilo.

Ves prestrašen se dvornik vrne na kraljevi grad in pove kralju, da se je njegov ukaz izvršil. Kralj se je silno začudil, ko je ugledal živega mladeniča, o katerem je menil, da je že mrtev. Ko natančneje pozize, kako in kaj, spozna mladenično nedolžnost ter glasno hvali previdnost božjo.

STRIČKOVA POŠTA

Dragi striček Matiček!

Dolgo Ti že nisem pisala. Proti koncu šolskega leta smo se morali pridno učiti. Zadnje dni sem bila bolna. Imela sem ošpice — pa zelo hude. Na Tebe nisem pozabila. Čitala sem v Našem listu, da si tudi Ti bolan. Molila sem za Tebe, da bi se pozdravil in nam zopet tako lepe misli pisal v »Otroškem kotičku«. V nedeljo je bil pri nas v cerkvi misijonar, katerega Ti striček gotovo poznaš, povedal je, da bo šel med pogane, da bi tudi pogančki hodili v cerkev in molili našega prijatelja Jezuščka. Vsi smo občudovali njegovo korajžo, ali se nič ne boji roparjev. Kajne to je pa res junak?

Počitnice imamo. Spričevalo je bilo odlično. Prav tako tudi od Mihelce. Emica pa ima slabega, je še majhna. Veš, striček, Hedica, tudi Tvoja nečakinja, je prinesla iz Ljubljane v spričevalu razen v petju, kjer ima prav dobro, same odlične rede. To je bila pridna. Pa v Ljubljani se

mora veliko več znati in učiti, ali ne striček? Gotovo imaš tudi Ti kaj počitnic. Povabim Te, da prideš na Rova svoje nečake in nečakinje obiskat. Pravijo, kdor pride na Rova bolan, gre z Rov zdrav. Morda se bo tudi Tebi tako zgodilo.

Trdnega zdravja žele in Te lepo pozdravljajo

Mihelca, Katica in Emica Andrejka.
Rova 20. junija 1934.

Vse me veseli, kar pišete. K dobrim uspehom seveda predvsem čestitam! Tako so zdaj počitnice tem bolj priležajo. S stričkovo boleznijo ni tako hudo, na Rova bi pa vseeno rad prišel, da bi videl lepo prenovljene slike v Vaši cerkvi. Za misijonarija, ki je šel med pogane pa le pridno molite, da bo ostal stanovit v svoji korajži.

Vse Vas lepo pozdravlja

Vaš striček.

Ugankarji

Ugankarji naj se sedaj med počitnicami odpočijejo! Prihodnjič pridejo na vrsto!

Specerijsko blago, steklo
porcelan, železo
cement in
umetna
gnojila

JOS. SENICA
:: DOMŽALE ::
podr. Moste pri Kom.
Najnižje cene!

Ako potrebujete

dobre peči,

oglasite se

pri **Franc Kosmaču**
v **Velikem Mengšu**

(cesta na Moste)

kjer boste dobili najboljše in najcenejše PEČI, izdelane od domačih družinsk. članov-strokovnjakov, zato brez konkurence v delu kakor tudi v cenah. Proti jamstvu tudi na odplačila.

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

registrovana zadruga z neomejeno zavezo. — V lastni hiši **ŠUTNA 22** (blizu postaje).

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje.

Jamstvo presega večkratni znesek vseh vlog.